

«Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω»

Μητροπολιτικό Ἔργο / Ι.Μ. Μάνης

• Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

«Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἔλεγε ὁ βασανισμένος ἐκεῖνος παραλυτικός, ἐκεῖ πού καθόταν καί περίμενε τό θαῦμα, πλησίον τῆς προβατικῆς πύλης στά Ἱεροσόλυμα. Τό ἔλεγε μέσα του τριάντα ὀκτώ χρόνια καί μετά βούρκωναν τά μάτια του. Δέν

Ήταν ζωγραφισμένη ή θλίψη στο πρόσωπό του αλλά κάτι περισσότερο, ή πίκρα. Ή απογοητευτική πίκρα της μοναξιάς. Κανένα δέν είχε νά τόν σηκώσει και νά τόν βάλει στη κολυμβήθρα, όταν έρχόταν ο άγγελος έξ ουρανοῦ. Ήταν μόνος του μέσα σέ μία άνθρωποπλημμύρα. Μέ τήν κραυγή της βασάνου τοῦ σωματικοῦ του προβλήματος και τόν πόνο της εγκατάλειψης. Άλλά αυτό ὅμως τό παράπονο της μοναξιάς του τό εξέφρασε και στόν Χριστό. Και ὁ Κύριος τόν θεράπευσε. Τοῦ εἶπε: «Έγειρε, ἄρον τόν κράββατόν σου και περιπάτει. Και εὐθέως ἐγένετο ὑγιής ὁ ἄνθρωπος και ἦρε τόν κράββατον αὐτοῦ και περιεπάτει» (ΐω. 5,8-9).

*

Εἶναι ἀληθές ὅτι βρισκόμεθα σέ μία κοινωνία, ὅπου ή μοναξιά, αυτό πού βίωνε μέσα του ὁ παραλυτικός, ἀποτελεῖ μία συχνή πραγματικότητα. Πλήθος ἀνθρώπων γύρω μας, στήν ἴδια πολυκατοικία, στήν ἴδια γειτονιά, στόν ἴδιο ἐργασιακό χῶρο, ἀλλά δέν παύουν νά κτίζονται τείχη ἀλλοτρίωσης, ἀπομόνωσης, ἀδιαφορίας ἀκόμη και ἀντιπαλότητας. Κυριαρχεῖ ή ἔλλειψη ἐπικοινωνίας, ή ἀπουσία τοῦ συνανθρώπου, τό κατάκλειστο φρούριο στόν ἑαυτό. Συχνά μόνος και μοναξιά στό σπίτι, στίς μεγάλες γιορτές, στό ταξίδι, στίς σπουδές στό ἐξωτερικό, στό γεῦμα και στό δεῖπνο, μόνος στό νοσοκομεῖο, στή ΜΕΘ, στόν ἐπερχόμενο θάνατο. Ίσχύει ἐνίστε τό: «Οἱ φίλοι μου και οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν και ἔστησαν και οἱ ἔγγιστά μου μακρόθεν ἔστησαν» (Ψαλμ. 37,12). Ή μοναξιά, ὡς ἄλλη ἔρημος δέν ἀφήνει νά φυτρώσει τό ἄνθος της χαρᾶς. Και ἐπακόλουθο: Ὁ κλονισμός της ψυχοσωματικής ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου. Μόνος. Ἐσύ και ὁ ἑαυτός σου. Χωρίς τήν παρουσία τοῦ ἄλλου.

Αλλά, ανέρχεται καί ἡ σκέψη. Ποῦ εἶναι ὁ Χριστός; Μακριά καί Αὐτός; Ἐξόριστος; Ἴσως ξεχασμένος; Μά, Ἐκεῖνος δέν εἶπε: «Ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28,20); Ἐπακριβῶς, ὀφείλουμε νά γνωρίζουμε ὅτι ἡ παρουσία Του εἶναι συνεχῆς καί ἀδιάκοπη καί ὁ ἐρχομός Του δέν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὸν καιρό, τὸν χρόνο, τὸν τόπο, τίς καταστάσεις, ἀπὸ πρόσωπα καί γεγονότα. Ὁ Κύριος εἶναι δίπλα μας πάντοτε, ὅσο ἁμαρτωλοί κ' ἂν εἴμεθα καί δέν μᾶς ἐγκαταλείπει, ὅσο κ' ἂν ἐμεῖς τὸν ἐγκαταλείπουμε. Ὁ Ψαλμωδός θά μᾶς τό πεῖ: «Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου καί ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω; ἐάν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σύ ἐκεῖ εἶ, ἐάν καταβῶ εἰς τὸν ἅδην, πάρει...» (Ψαλμ. 138,7). Εἶναι ὁ ἀοράτως παρὼν Κύριος, ὁ εὐγενέστερος ἐπισκέπτης τῆς ψυχῆς μας! Δέν εἴμαστε μόνοι. Δέν ὑπάρχει μοναξιά. Ποιὰ μοναξιά, ὅταν βιώνεις Ἰησοῦν Χριστόν; Εἶναι ὁ Κύριός μας, ἡ πληρότητα. Κανένα δέν ἀπογοητεύει. Τό πρόβλημα τῆς μοναξιᾶς στή σύγχρονη κοινωνία δέν εἶναι μόνο ἓνα κοινωνιολογικό ἢ ψυχολογικό φαινόμενο. Εἶναι βαθύτατα πνευματικό. Γι' αὐτό, ὁ ἄνθρωπος ὅσο βιώνει τὴν χριστιανικὴ ζωὴ, ποτέ δέν εἶναι μόνος.

Μὴ λές, λοιπόν, εἶμαι μόνος. Δέν εἶσαι μόνος. Ἔχουμε τὸν Θεό κοντά μας. Τούς ἀγγέλους Του, τοὺς ἁγίους Του, τὴν λεπτὴ αὐρα τῆς παρουσίας Του.